

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “รูปแบบการจัดการการเงินของ ธุรกิจที่พักในจังหวัด สมุทรสงครามสู่เศรษฐกิจยั่งยืน ” ผู้วิจัยทำการศึกษาค้นคว้า โดยมีแนวทางที่จะ ปฏิบัติ 3 แนวทาง คือ เริ่มด้วยการวิจัยจากเอกสาร และดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพในลำดับถัดมา โดยใช้ กระบวนการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก จากนั้นในขั้นตอนสุดท้ายจะทำการวิจัยในเชิง ปริมาณ ทั้งนี้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงรูปแบบการลงทุนที่ส่งผลให้เกิดการจัดการทางการเงินที่เหมาะสม ของผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงคราม นอกจากนี้ยังศึกษาถึงระดับ ความสำคัญ ของปัจจัยในการลงทุนของผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงครามว่ามีปัจจัยใดบ้างที่มี อิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกรูปแบบการลงทุน และต้องการที่จะ สร้างรูปแบบการลงทุนที่ เหมาะสมสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงคราม

ผู้วิจัยเริ่มต้นด้วยกา รศึกษาข้อมูลเบื้องต้นที่เป็น ข้อมูล ทฤษฎี เช่น เอกสารสถิติ จำนวนมากจากสำนักงานสถิติแห่งชาติ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ตำราและเอกสารทาง วิชาการ รวมทั้งบทความ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยตรงและมีเนื้อหาใกล้เคียง ข่าวสารต่าง ๆ ที่ เกี่ยวข้องทั้งที่เป็นสื่ อเอกสาร และที่เป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์ พร้อม ๆ กับการลงพื้นที่จังหวัด สมุทรสงครามในนามสถาบันวิจัยของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาในการทำประชาคมกับผู้ที่มี ส่วนเกี่ยวข้อง และมีการลงพื้นที่อย่างต่อเนื่องอีกหลายครั้ง จากนั้นจึงกลั่นกรองแนวคิด ทฤษฎี และองค์ความรู้เหล่านั้น จนได้เป็นองค์ประกอบของ ปัจจัยที่มีต่อรูปแบบการจัดการการเงินของ ธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงคราม

การวิจัยเชิงคุณภาพ

สำหรับแนวทางการวิจัยเชิงคุณภาพนั้น ผู้วิจัยได้ออกแบบไว้ตามแนวทางของ Lincoln & Guba (1985) คือเริ่มจากการกำหนดจุดเน้นของการวิ จัย กำหนดกระบวนการทัศน์ การวิจัยให้ สอดคล้องกับจุดเน้นและทฤษฎีที่ใช้เป็นเครื่องชี้นำการวิจัย กำหนดบุคคลและสถานที่ที่จะไปเก็บ ข้อมูล กำหนดเครื่องมือที่จะใช้ในการเก็บข้อมูล วางแผนการเก็บข้อมูลและการบันทึกข้อมูล วางแผนกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูลวางแผนเกี่ยวกับสื่ ่ งอำนวยความสะดวก จนถึงวางแผน เกี่ยวกับความน่าเชื่อถือของการวิจัยเชิงคุณภาพ การวิจัยเชิงคุณภาพจะทำได้ด้วยวิธีการสัมภาษณ์

เชิงลึก (In-depth Interview)(Lincoln & Guba, 1985 ; Maykut & Morehouse, 1994) โดยทำการ กำหนดว่าจะ สัมภาษณ์เจ้าของ หรือผู้บริหารที่มีส่วนกำหนด นโยบายของสถานประกอบการที่พิก นั้น ๆ และสามารถถ่ายทอดประสบการณ์ของตนเองที่ผ่านเหตุการณ์ที่ผู้วิจัย ต้องการรู้ด้วยความยินดี ผู้วิจัยจะวางแผนการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ประกอบการที่พิกจากทุกอำเภอ โดยเลือกจากประเภทของสถานประกอบการที่มีคำตอบเหมือนกันจำนวนมากที่สุด และรองลงมา และจากลักษณะการดำเนินธุรกิจที่มีคำตอบมากที่สุดและที่รองลงมา จนกระทั่งข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์เชิงลึกมีความซ้ำ ในด้านการเข้าถึงและการทำความเข้าใจกับเจ้าของหรือผู้บริหาร ที่ทำการสัมภาษณ์นั้น ผู้วิจัยจะเลือกสถานประกอบการที่พิกที่เจ้าของหรือผู้บริหารให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีตั้งแต่ที่ผู้วิจัยมาลงพื้นที่และเป็นแขกเข้าพัก ซึ่งทั้งหมดล้วนให้ข้อมูลเป็นอย่างดีมากและข้อมูลที่ได้นับเป็นประโยชน์เป็นอย่างยิ่งต่อการทำวิจัย จัดเป็นการสุ่มตัวอย่างแบบจงใจ (Purposefully Sampling) (Miles & Huberman, 1994 ; Creswell, 1998) ทั้งนี้ก่อนที่จะทำการ สัมภาษณ์เชิงลึก ผู้วิจัยจะขออนุญาตพบเจ้าของหรือผู้บริหารของกิจการ และขอจนกว่าจะพร้อม ให้ข้อมูล ทั้งนี้ได้ มีการเตรียมคำถามไว้ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสัมภาษณ์ เตรียมอุปกรณ์การ บันทึกวีดิทัศน์และใส่เทปคัมพกรณ์ พร้อมทั้งนัดหมายผู้ช่วยวิจัยที่ เดินทางไปด้วยกันในการบันทึก คำสัมภาษณ์และ บทสนทนา ก่อนการ สัมภาษณ์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยจะตรวจเช็คเอกสาร วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือและสื่อต่าง ๆ ที่จะต้องใช้ในการเก็บข้อมูลในกระเป๋าเอกสารว่าครบถ้วน ทดสอบว่าอยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน เตรียมแบตเตอรี่สำรอง ไว้อีก 1 ชุด เพื่อติดตั้งและลอง อุปกรณ์สื่อเหล่านั้นให้พร้อมใช้งานจริง เมื่อถึงเวลานัดหมายและได้พบผู้ถูกสัมภาษณ์แล้ว ผู้วิจัยและผู้ช่วยจะกล่าวสวัสดิ์และ แนะนำตัว ในการขออนุญาตสัมภาษณ์ข้อมูลเชิงลึกเพื่อใช้ ประกอบการทำวิจัยในการให้บริการต่อท้องถิ่นและชุมชน โดยที่ผลของการวิจัย มิได้นำไปใช้เพื่อ การอื่นและจะไม่ทำให้กิจการของผู้ถูกสัมภาษณ์เกิดความเสียหายในทางธุรกิจ รวมถึงขออนุญาต ผู้ถูกสัมภาษณ์ในการบันทึกภาพและเสียง โดยจะใช้เวลาไม่เกิน 30 นาที เมื่อสัมภาษณ์ได้ครบ ทุกประเด็นในเวลาที่กำหนดไว้แล้วนั้น ผู้วิจัยจะกล่าวปิดการสัมภาษณ์โดยกล่าวในประเด็นว่ามี ข้อมูลใดเพิ่มเติมที่ผู้ถูกสัมภาษณ์จะให้รายละเอียดอีกหรือไม่ ถ้าไม่มีข้อมูลเพิ่มเติมอีกแล้ว ผู้วิจัย จะสรุปข้อมูลทั้งหมดจากการสัมภาษณ์อีกครั้งหนึ่ง พร้อมทั้งเปิดสื่อบันทึกให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ดู และ ฟังเป็นการยืนยันอีกครั้ง พร้อมไปกับการทดสอบว่าสื่อบันทึกทั้งหลายมีการทำงานจริง แล้วจึง กล่าวขอบคุณ ยุติการสัมภาษณ์

การวิจัยเชิงปริมาณ

การวิจัยเชิงปริมาณซึ่งทำในรูปแบบการสำรวจนั้น ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นกิจการที่พัก ซึ่งประกอบด้วย โรงแรม รีสอร์ท และโฮมสเตย์ ในจังหวัดสมุทรสงคราม ซึ่งผู้วิจัยได้รับทะเบียนรายชื่อกิจการเหล่านี้จากเว็บไซต์ของ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และของหน่วยงานราชการหลายแห่งของจังหวัดสมุทรสงคราม รวมทั้งจากการลงสำรวจพื้นที่จริง ด้วยปัจจุบันมีกิจการที่พักในเขตพื้นที่ทำการวิจัยทั้งหมด 161 กิจการซึ่งถือว่ามีจำนวนไม่มากเกินไป ผู้วิจัยจึงตัดสินใจทำการเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ โดยจะเป็นการสอบถามข้อมูลจากเจ้าของกิจการหรือจากผู้บริหารกิจการที่พักที่มีส่วนกำหนดนโยบายของกิจการ สรุป ได้ว่า จำนวนประชากรจากอำเภอเมืองสมุทรสงครามหรือแม่กลองมีจำนวน 51 กิจการ โดยแบ่งเป็นโรงแรม 7 แห่ง โฮมสเตย์ 27 แห่ง และรีสอร์ท 17 แห่ง ประชากรจากอำเภออัมพวามีจำนวน 85 กิจการ โดยแบ่งเป็นโฮมสเตย์ 60 แห่ง และรีสอร์ท 25 แห่ง และประชากรจากอำเภอบางคนทีมีจำนวน 25 กิจการ โดยแบ่งเป็นโฮมสเตย์ 22 แห่ง และรีสอร์ท 3 แห่ง (ดังรายชื่อในภาคผนวก ก)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้เครื่องมือ 2 ประเภท ประกอบด้วย

1. เครื่องมือในการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยจะใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกจากเจ้าของหรือผู้บริหารที่มีส่วนกำหนดนโยบายของสถานประกอบการที่พัก จากแต่ละอำเภอ โดยจะเป็นเจ้าของหรือผู้บริหารสถานประกอบการ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะเลือกสถานประกอบการที่พัก ที่ผู้วิจัยเป็นแขกเข้าพักหรือไปรับประทานอาหารและ เจ้าของหรือผู้บริหาร ให้ความร่วมมือ เป็นอย่างดี โดยในการสัมภาษณ์จะกำหนดโครง สร้างการสัมภาษณ์อันเป็นประเด็นสำคัญในแต่ละหัวข้อไว้เป็นการล่วงหน้า เพื่อให้การสัมภาษณ์ได้ผลอย่างเต็มที่และใช้เวลาในการสัมภาษณ์ให้น้อยที่สุด คาดว่าไม่ควรเกิน 30 นาที โดยมีทั้งคำถามเชิงพรรณนา และคำถามเชิงวิเคราะห์หรืออธิบาย ตัวอย่างคำถามที่จำเป็น (Essential Questions) ในการสัมภาษณ์เช่น

คำถามที่ 1 กิจการของท่านมีรูปแบบการจัดการการเงินอย่างไร และส่งผลอย่างไรต่อการบริหารงาน

คำถามที่ 2 ท่านคิดว่ามีปัจจัยใดบ้างที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกรูปแบบการจัดการการเงิน

คำถามที่ 3 ท่าเลที่ตั้งของธุรกิจที่พักในอำเภอนี้ มีผลต่อการเลือกรูปแบบการจัดการการเงินอย่างไรบ้าง

คำถามที่ 4 ประเภทของธุรกิจที่ฝึกแต่ละแบบ มีผลต่อการเลือกรูปแบบการจัดการการเงินอย่างไรบ้าง

คำถามที่ 5 ลักษณะการจดทะเบียนทำธุรกิจแต่ละแบบ มีผลต่อการเลือกรูปแบบการจัดการการเงินอย่างไรบ้าง

ในระหว่างที่ทำการสัมภาษณ์จะขออนุญาตบันทึกเสียง หรือภาพ หรือทั้งเสียงและภาพ เพื่อเป็นหลักฐานสำหรับงานวิจัย และเพื่อใช้ในการวิเคราะห์รายละเอียด หลังจากได้ข้อมูลมาแล้วผู้วิจัยจะทำการจัดระเบียบข้อมูล ทางกายภาพด้วยการถอดเทป เป็นเอกสารผลการสัมภาษณ์ และเก็บรักษา ข้อมูลไว้ในคอมพิวเตอร์ ตลอดจน บรรณานุกรม จัดระเบียบเนื้อหา แสดงข้อมูล จากการจัดกลุ่มตามประเด็นหลักและประเด็นย่อย เปรียบเทียบข้อมูลจากแต่ละตัวอย่าง เชื่อมโยงแนวคิดที่สัมพันธ์กันให้มีความหมาย และสรุปตีความด้วยการบรรยายผลทั้งที่เป็นรูปธรรมและที่เป็นนามธรรมในที่สุด (ชาย โภธิสิตา, 2549)

2. เครื่องมือในการวิจัยเชิงปริมาณ โดยใช้แบบสอบถามเชิงสำรวจในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งการสร้างแบบสอบถามนั้นได้มาจากการศึกษาและทบทวนวรรณกรรม ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้เพื่อให้ได้ตัวแปรและมาตรวัดที่นักวิชาการในอดีตเคยใช้มาก่อน จากนั้นจะคัดเลือกเฉพาะมาตรวัดที่มีค่าความเชื่อถือได้ในเกณฑ์ที่สูง โดยดูจากค่าสัมประสิทธิ์ Cronbach alpha ที่มีค่ามากกว่า 0.6 ในกรณีที่เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ตามคำแนะนำของ Hair et al. (2006) แล้วนำเอามาตรวัดดังกล่าวนี้มาทำการปรับปรุงข้อคำถามให้เกิดความเหมาะสมสำหรับการวิจัยครั้งนี้

การสร้างมาตรวัด

การสร้าง มาตรวัดในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัย ได้ทำการวิเคราะห์จากข้อมูลที่เก็บในพื้นที่ตามแนวทางที่ได้ทำการทบทวนวรรณกรรมมาก่อนหน้านี้ (ดังปรากฏในภาคผนวก ข) จากกรอบแนวคิดปัจจัยที่มี การเลือกรูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่ฝึกในจังหวัดสมุทรสงคราม คือ ความสำคัญในการถือครองทรัพย์สิน (Owner specific) ประกอบด้วยตัวแปรจำนวน 6 ตัวแปร ความสำคัญในสภาพภูมิศาสตร์ (Location specific) ประกอบด้วยตัวแปรจำนวน 4 ตัวแปร และความสำคัญด้านการบริหารงานภายในกิจการ (Internalization specific) ประกอบด้วยตัวแปรจำนวน 5 ตัวแปร โดยใช้การวิเคราะห์ปัจจัยเพื่อตรวจสอบว่าตัวแปรทุก ๆ ตัวนั้นได้ถูกจัดวางลงอย่างเหมาะสมในปัจจัยหลัก ทั้งนี้โดยใช้ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรหรือความร่วมมือนกัน (communality) ระหว่างตัวแปรด้วยกันเองเป็นฐานในการเปลี่ยนสภาพตัวแปรหลาย ๆ ตัวให้

เหลือเพียงปัจจัยที่เกี่ยวข้องจริง ๆ ไม่กี่ปัจจัย และในแต่ละด้านของปัจจัยนั้นจะต้องมีองค์ประกอบของตัวแปรหลายตัวที่มีความเกี่ยวข้องร่วมกันสูงดังนี้

ปัจจัยความสำคัญในสินทรัพย์ที่ถือครอง (Own) ประกอบด้วยตัวแปร 6 ตัวแปร คือ

1. การมีความสัมพันธ์กับเครือข่ายในการประกอบธุรกิจ (RELATION) หมายถึงการมีผู้รู้จักคุ้นเคยและช่วยเหลือกันได้ในวงการธุรกิจนั้นอาจอยู่ในรูปของนายหน้า ตัวแทน องค์กรหรือติดต่อกันโดยตรง มีการทำงานกันเป็นทีม และผู้ประกอบการต้องมีความรู้ถึงลักษณะของสินค้าหรือบริการในตลาดหรือพื้นที่ที่จะเข้าไปลงทุน โดยมีงานวิจัยในอดีตรองรับ อาทิเช่นงานของ Anderson & Gatingnon, 1986 ; Erramilli & D' Souza, 1993 ; Danskin , Dibrel & Kedia (2005) ; Oviatt & McDougall, 2005 ; Johanson & Vahlne, 2006

การสร้างมาตรวัดตัวแปรการมีความสัมพันธ์ของเครือข่ายในการประกอบธุรกิจ ผู้วิจัยได้พัฒนาจากผลการศึกษาของ Danskin , Dibrel & Kedia (2005) ใช้วิธีทางสถิติในการวิเคราะห์หองค์ประกอบด้วยหลักความสอดคล้องภายใน เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์ (Cronbach Alpha) ของมาตรวัดแต่ละรายการคำถาม พบว่ามีรายการที่เป็นองค์ประกอบของความสำคัญในด้านการมีความสัมพันธ์ของเครือข่ายในการประกอบธุรกิจจำนวน 5 รายการ มีค่า Corrected Item-total Correlation ตั้งแต่ 0.354 - 0.584 และมีค่าโดยรวมเท่ากับ 0.754 ดังตาราง 1 ตาราง 1 มาตรวัดการมีความสัมพันธ์ของเครือข่ายในการประกอบธุรกิจ

ลำดับ ข้อ	รายการข้อคำถาม	Factor loading	ชื่อตัวบ่งชี้	Corrected Item-total Correlation
1	ผู้บริหารนั้นเป็นสมาชิกสมาคมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว เพราะจะเป็นตัวแทนขายให้กับกิจการ	0.723	RELATION1	0.354
2	กิจการมีแรงงานที่สามารถจัดหาได้ง่ายในพื้นที่ที่ทำธุรกิจ	0.663	RELATION2	0.514
3	กิจการมีการร่วมทุนกับต่างชาติเพราะเป็นกิจการขนาดใหญ่มีฐานะการเงินแข็งแกร่ง	0.639	RELATION3	0.629
4	กิจการที่พักขนาดเล็กมีแนวโน้มร่วมทุนเพื่อการอยู่รอดมากขึ้น	0.535	RELATION4	0.544
5	การที่บุคคลากรที่มีค่าจ้างแรงงานสูง ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการขยายการลงทุน	0.508	RELATION5	0.584
ค่า Alpha รวม			RELATION	0.754

2. รูปแบบการดำเนินงานของกิจการ (PATTERN) หมายถึงแนวทางที่กิจการดำเนินอยู่จากเงินทุน ประสบการณ์ ให้สอดคล้องกับภาวะภายนอก และมีข้อมูลในการตัดสินใจที่น่าเชื่อถือ โดยมีงานวิจัยในอดีตรองรับ อาทิเช่นงานของ Khan , Wu & Kang, 2004 ; Danskin , Dibrel & Kedia (2005) ; Dhanaraj & Beamish, 2005 ; Raff , Ryan & Stachler, 2006

การสร้างมาตรวัดตัวแปร รูปแบบการดำเนินงานของกิจการ ผู้วิจัยได้พัฒนาจากการศึกษาของ Danskin , Dibrel & Kedia (2005) ใช้วิธีทางสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบด้วยหลักความสอดคล้องภายใน เพื่อ หาค่าสัมประสิทธิ์ของมาตรวัดแต่ละรายการคำถาม พบว่ามีรายการที่เป็นองค์ประกอบของความสำคัญในด้านรูปแบบการดำเนินงานของกิจการจำนวน 5 รายการ มีค่า Corrected Item-total Correlation ตั้งแต่ 0.473 - 0.713 และมีค่าโดยรวมเท่ากับ 0.820 ดังตาราง 2

ตาราง 2 มาตรวัดการมีความสัมพันธ์ของรูปแบบการดำเนินงานของกิจการ

ลำดับ ข้อ	รายการข้อคำถาม	Factor loading	ชื่อตัวบ่งชี้	Corrected Item-total Correlation
1	รูปแบบการดำเนินงานขึ้นอยู่กับเงินลงทุน และประสบการณ์ในการทำธุรกิจ	0.719	PATTERN1	0.612
2	ลักษณะการดำเนินธุรกิจมีผลมาจาก สภาพเศรษฐกิจและอุตสาหกรรม ท้องถิ่นของไทย	0.671	PATTERN2	0.579
3	กิจการมีความสามารถชำระหนี้ธนาคารได้ อย่างต่อเนื่อง	0.653	PATTERN3	0.713
4	กิจการมีความมั่นคงสามารถชำระภาษีได้	0.633	PATTERN4	0.473
5	กิจการมีข้อมูลทางการเงินที่น่าเชื่อถือเพื่อ ใช้ตัดสินใจในธุรกิจ	0.544	PATTERN5	0.693
ค่า Alpha รวม			PATTERN	0.820

3. ประสบการณ์ที่มีในวงการธุรกิจ (EXPERIENCE) หมายถึง การก่อตั้งและดำเนินธุรกิจมาอย่างต่อเนื่อง มีบุคลากรที่ทำงานให้องค์กรมายาวนาน เข้าใจวัฒนธรรมการบริการลูกค้า โดยมีงานวิจัยในอดีตรองรับ อาทิเช่นงานของ Danskin , Dibrel & Kedia (2005) ;

Oviatt & McDougall, 2005 ; Johanson & Vahlne, 2006 ; Raff , Ryan & Stachler, 2006 ; Randøy , Dibrell & Craig, 2008

การสร้างมาตรวัดตัวแปร ประสบการณ์ที่มีในวงการธุรกิจ ผู้วิจัยได้พัฒนาจากผลการศึกษาของ Danskin , Dibrel & Kedia (2005) ใช้วิธีทางสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบด้วยหลักความสอดคล้องภายใน เพื่อ หาค่าสัมประสิทธิ์ของมาตรวัดแต่ละรายการคำถาม พบว่ามีรายการที่เป็นองค์ประกอบของความสำคัญในด้านการมีประสบการณ์ ในวงการธุรกิจจำนวน 4 รายการ มีค่า Corrected Item-total Correlation ตั้งแต่ 0.531 - 0.635 และมีค่าโดยรวมเท่ากับ 0.787 ดังตาราง 3

ตาราง 3 มาตรวัดการมีความสัมพันธ์ของประสบการณ์ที่มีในวงการธุรกิจ

ลำดับ ข้อ	รายการข้อความ	Factor loading	ชื่อตัวบ่งชี้	Corrected Item-total Correlation
1	การมีเครือข่ายในธุรกิจที่เข้มแข็งสืบเนื่อง จากประสบการณ์ยาวนานของกิจการ	0.765	EXPERIENCE1	0.622
2	บุคคลากรที่ทำงานกับธุรกิจมานาน ล้วน มีผลต่อการดำรงอยู่ของกิจการ	0.651	EXPERIENCE2	0.635
3	ผู้บริหารและพนักงานเข้าใจวัฒนธรรม ต่างชาติ จึงเกิดความประทับใจต่อลูกค้า	0.521	EXPERIENCE3	0.616
4	ธุรกิจที่พักที่มีประสบการณ์ยาวนานส่งผล ให้มีขนาดธุรกิจที่ใหญ่กว่ากิจการเริ่ม ก่อตั้ง	0.505	EXPERIENCE4	0.531
ค่า Alpha รวม			EXPERIENCE	0.787

4. ขนาดของธุรกิจ (SIZE) หมายถึงลักษณะทางกายภาพภายนอก จำนวนเงินที่ใช้ลงทุน จำนวนพนักงาน ที่ปฏิบัติงาน ทำให้มีความสามารถในการบริหารจัดการและจูงใจต่อผู้มาร่วมทุน โดยมีงานวิจัยในอดีตรองรับ อาทิเช่นงานของ Horst, 1972 ; Khan , Wu & Kang, 2004 ; Danskin , Dibrel & Kedia (2005)

การสร้างมาตรวัดตัวแปรขนาดธุรกิจ ผู้วิจัยได้พัฒนาจากผลการศึกษาของ Danskin , Dibrel & Kedia (2005) ใช้วิธีทางสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบด้วยหลักความสอดคล้องภายใน เพื่อ หาค่าสัมประสิทธิ์ ของมาตรวัดแต่ละรายการคำถาม พบว่ามีรายการที่เป็น

องค์ประกอบของความสำคัญในด้านขนาดธุรกิจจำนวน 5 รายการ มีค่า Corrected Item-total Correlation ตั้งแต่ 0.539 - 0.811 และมีค่าโดยรวมเท่ากับ 0.879 ดังตาราง 4

ตาราง 4 มาตรฐานวัดขนาดของธุรกิจ

ลำดับ ข้อ	รายการข้อคำถาม	Factor loading	ชื่อตัวบ่งชี้	Corrected Item-total Correlation
1	การร่วมทุนกับต่างชาติขึ้นกับขนาดธุรกิจ	0.680	SIZE1	0.754
2	กิจการที่พิกขนาดใหญ่จะอยู่รอดได้ดีกว่า กิจการขนาดเล็กในภาวะวิกฤต	0.662	SIZE2	0.737
3	กิจการขนาดใหญ่มักทำการตลาดกับ ชาวต่างชาติมากกว่ากิจการขนาดเล็ก	0.560	SIZE3	0.539
4	กิจการที่พิกขนาดใหญ่จะมีประสิทธิภาพ ในการบริหารงานมากกว่ากิจการขนาด เล็ก	0.557	SIZE4	0.731
5	กิจการที่พิกที่มีขนาดใหญ่มักมีการใช้ เทคโนโลยีในการบริหารจัดการ	0.552	SIZE5	0.811
ค่า Alpha รวม			SIZE	0.879

5. ศักยภาพและขนาดของตลาด (POTENTIAL) หมายถึงความสามารถในการแข่งขันและสร้างความเติบโตของรายได้ในอนาคตจากการมีลูกค้าเพิ่ม ร่วมกับการใช้ประสบการณ์ของผู้บริหาร โดยมีงานวิจัยในอดีตรองรับ อาทิเช่นงานของ Graham & Wada, 2001 ; Tsang, 2002 ; Danskin , Dibrel & Kedia (2005) ; Johanson & Vahlne, 2006

การสร้างมาตรฐานวัดศักยภาพและขนาดของตลาด ผู้วิจัยได้พัฒนาจากผลการศึกษาของ Danskin , Dibrel & Kedia (2005) ใช้วิธีทางสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบด้วยหลักความสอดคล้องภายใน เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์ของมาตรฐานแต่ละรายการคำถาม พบว่ามี รายการที่เป็นองค์ประกอบสำคัญของศักยภาพและขนาดของตลาดจำนวน 3 รายการ มีค่า Corrected Item-total Correlation ตั้งแต่ 0.760 - 0.838 และมีค่าโดยรวมเท่ากับ 0.896 ดังตาราง 5

ตาราง 5 มาตรฐานวัดศักยภาพและขนาดของตลาด

ลำดับ ข้อ	รายการข้อคำถาม	Factor loading	ชื่อตัวบ่งชี้	Corrected Item-total Correlation
1	กิจการยังสามารถขยายตลาดได้อีกจาก จำนวนนักท่องเที่ยวที่มีมากขึ้น	0.773	POTENTIAL1	0.838
2	กิจการมีความสามารถปกป้องส่วนแบ่ง ตลาดที่มีอยู่เดิมในพื้นที่เนื่องจากมี ประสบการณ์มาก่อน	0.690	POTENTIAL2	0.793
3	กิจการสามารถขยายตลาดได้อีกแม้จะมี การแข่งขันที่รุนแรง	0.582	POTENTIAL3	0.760
ค่า Alpha รวม			POTENTIAL	0.896

6. ศักยภาพของบุคลากร (PERSONAL) หมายถึงความสามารถในการบริหารและปฏิบัติงานของคนในองค์กรที่มาจากการศึกษาและประสบการณ์ โดยมีงานวิจัยในอดีตรองรับ อาทิเช่นงานของ Cheng & Kwan, 2000a ; Danskin , Dibrel & Kedia (2005) ; Fazekas, 2008 การสร้างมาตรฐานวัด ศักยภาพของบุคลากร ผู้วิจัยได้พัฒนา จากผลการศึกษาของ Danskin , Dibrel & Kedia (2005) ใช้วิธีทางสถิติในการวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์ของมาตรฐานวัดแต่ละรายการคำถาม พบว่ามีรายการที่เป็นองค์ประกอบสำคัญ ของศักยภาพของบุคลากรจำนวน 3 รายการ มีค่า Corrected Item-total Correlation ตั้งแต่ 0.585 - 0.685 และมีค่าโดยรวมเท่ากับ 0.791 ดังตาราง 6

ตาราง 6 มาตรฐานวัดศักยภาพของบุคลากร

ลำดับ ข้อ	รายการข้อคำถาม	Factor loading	ชื่อตัวบ่งชี้	Corrected Item-total Correlation
1	ความน่าสนใจในการหาผู้ร่วมทุนมาจาก ความสามารถของผู้บริหาร	0.634	PERSONAL1	0.652
2	กิจการดำรงอยู่ได้เป็นผลมาจาก ประสบการณ์เป็นสำคัญ	0.626	PERSONAL2	0.585
3	ศักยภาพของบุคลากรในธุรกิจที่พัวพันไม่ได้ ขึ้นกับระดับการศึกษาเท่านั้น	0.578	PERSONAL3	0.685
ค่า Alpha รวม			PERSONAL	0.791

ปัจจัยความสำคัญด้านสภาพภูมิศาสตร์ (Locate) ประกอบด้วยตัวแปร 3 ตัวแปร คือ

1. นโยบายรัฐบาล (GOVERNMENT) หมายถึงกฎระเบียบการทำงานของภาครัฐที่มีการอำนวยความสะดวก คุ้มครองสิทธิ ประโยชน์และส่งเสริมให้เกิดการลงทุน และนักธุรกิจรับรู้จนได้ประโยชน์ โดยมีงานวิจัยในอดีตรองรับ อาทิเช่นงานของ Cheng & Kwan, 2000a ; Zhao & Zhu (2000) ; Duncan, 2003 ; Ghatak & Halicioglu, 2006

การสร้างมาตรวัดนโยบายรัฐบาล ผู้วิจัยได้พัฒนาจากผลการศึกษาของ Zhao & Zhu (2000) ใช้วิธีทางสถิติในการวิเคราะห์หองค์ประกอบด้วยหลักความสอดคล้องภายใน เพื่อ หาค่าสัมประสิทธิ์ ของมาตรวัดแต่ละรายการคำถาม พบว่ามี รายการที่เป็นองค์ประกอบสำคัญ ของนโยบายรัฐบาลจำนวน 5 รายการมีค่า Corrected Item-total Correlation ตั้งแต่ 0.431 - 0.701 และมีค่าโดยรวมเท่ากับ 0.793 ดังตาราง 7

ตาราง 7 มาตรวัดนโยบายรัฐบาล

ลำดับ ข้อ	รายการข้อคำถาม	Factor loading	ชื่อตัวบ่งชี้	Corrected Item-total Correlation
1	มีการลดกฎระเบียบและขั้นตอนการทำงานของรัฐเพื่อกระตุ้นการลงทุน	0.753	GOVERNMENT1	0.701
2	กิจการมีระบบการจัดการความรู้ ทำให้ควบคุมต้นทุนการบริหารงานได้ดี	0.668	GOVERNMENT2	0.431
3	กฎหมายด้านการลงทุนของไทยและต่างชาติมีการปรับให้เหมาะสมกว่าเดิม	0.617	GOVERNMENT3	0.508
4	การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาจริงจัง จะสนับสนุนการลงทุนให้มีมากขึ้น	0.591	GOVERNMENT4	0.596
5	การได้รับสิทธิพิเศษด้านภาษี ทำให้เกิดความน่าสนใจที่จะลงทุนในพื้นที่	0.557	GOVERNMENT5	0.672
ค่า Alpha รวม			GOVERNMENT	0.793

2. โครงสร้างพื้นฐาน (INFRASTRUCTURE) หมายถึงการจัดการให้มีความสะดวกถึงพร้อมในระบบสาธารณูปโภค ระบบการรักษาความปลอดภัย รวมถึงความสะดวกในพื้นที่ โดยมีงานวิจัยในอดีตรองรับ อาทิเช่นงานของ Kumar, 2001; Ghatak & Halicioglu, 2006 ; Hong & Chin, 2006

การสร้างมาตรวัด โครงสร้างพื้นฐาน ผู้วิจัยได้พัฒนาจากผลการศึกษาของ Kumar (2001) ใช้วิธีทางสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบด้วยหลักความสอดคล้องภายใน เพื่อ หาค่าสัมประสิทธิ์ของมาตรวัดแต่ละรายการคำถาม พบว่ามีรายการที่เป็นองค์ประกอบของโครงสร้างพื้นฐานจำนวน 5 รายการ มีค่า Corrected Item-total Correlation ตั้งแต่ 0.534 - 0.725 และมีค่าโดยรวมเท่ากับ 0.841 ดังตาราง 8

ตาราง 8 มาตรวัดโครงสร้างพื้นฐาน

ลำดับ ข้อ	รายการข้อคำถาม	Factor loading	ชื่อตัวบ่งชี้	Corrected Item-total Correlation
1	มีระบบการขนส่ง การสื่อสารที่ทันสมัยในพื้นที่	0.756	INFRASTRUCTURE1	0.725
2	ในพื้นที่ที่มีความพร้อมด้านระบบการรักษาความสะอาดที่ชัดเจน	0.740	INFRASTRUCTURE2	0.659
3	ในพื้นที่ที่มีความพร้อมด้านระบบการรักษาความปลอดภัยที่ชัดเจน	0.651	INFRASTRUCTURE3	0.534
4	ระบบความพร้อมของสาธารณูปโภคมีผลสำคัญต่อการลงทุน	0.624	INFRASTRUCTURE4	0.673
5	การติดตั้งระบบสาธารณูปโภคในพื้นที่มีความสะดวก รวดเร็ว	0.622	INFRASTRUCTURE5	0.652
ค่า Alpha รวม			INFRASTRUCTURE	0.841

3. ตลาดในพื้นที่ (MARKET) หมายถึงความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงในพื้นที่ทั้งที่เกิดจากปัจจัยภายนอก รวมทั้งความเคลื่อนไหวจากปัจจัยภายในกิจการให้มีความสอดคล้องกัน โดยมีงานวิจัยในอดีตรองรับ อาทิเช่นงานของ Zhao & Zhu (2000) ; Dunning, 2000 ; Chaundy, 2002 ; Danskin , Dibrell & Kedia, 2005 ; Johanson & Vahlne, 2006

การสร้างมาตรวัด ของตลาดในพื้นที่ ผู้วิจัยได้พัฒนาจากผลการศึกษาของ Zhao & Zhu (2000) ใช้วิธีทางสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบด้วยหลักความสอดคล้องภายใน เพื่อ หาค่าสัมประสิทธิ์ของมาตรวัดแต่ละรายการคำถาม พบว่ามีรายการที่เป็นองค์ประกอบของตลาดในพื้นที่จำนวน 3 รายการ มีค่า Corrected Item-total Correlation ตั้งแต่ 0.506 - 0.642 และมีค่าโดยรวมเท่ากับ 0.749 ดังตาราง 9

ตาราง 9 มาตรฐานวัดตลาดในพื้นที่

ลำดับ ข้อ	รายการข้อคำถาม	Factor loading	ชื่อตัวบ่งชี้	Corrected Item-total Correlation
1	การหดตัวในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวจึง เกิดความเสี่ยงในการลงทุน	0.573	MARKET1	0.584
2	ความไม่มีเสถียรภาพของรัฐบาล ถือเป็น ปัจจัยลบต่อการลงทุน	0.522	MARKET2	0.642
3	กิจการมีการกระจายอำนาจโดยมี เป้าหมายรวมในการทำงานอย่างชัดเจน	0.518	MARKET3	0.506
ค่า Alpha รวม			MARKET	0.749

ปัจจัยความสำคัญด้านการบริหารงานภายใน (Internal) ประกอบด้วยตัวแปร 5 ตัวแปร คือ

1. การมีแนวคิดทางนวัตกรรม (INNOVATION) หมายถึงการสร้างสรรค์ความคิดใหม่ในการทำงาน การรู้จักใช้เครื่องมือที่มีความทันสมัยในการบริหารงาน ทั้งนี้เพื่อสนองความต้องการของลูกค้า โดยมีงานวิจัยในอดีตรองรับ อาทิเช่นงานของ Drucker, 1985 ; Nohria & Gulati, 1996 ; Tomlin (2000) ; Johannessen et al., 2001 ; Randoy & Dibrell (2002) ; Berthon et al., 2004 ; O'Regan & Ghobadian, 2005

การสร้างมาตรฐาน การมีแนวคิดทางนวัตกรรม ผู้วิจัยได้พัฒนาจากผลการศึกษาของ Tomlin (2000) , Randoy & Dibrell (2002) ใช้วิธีทางสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบด้วยหลักความสอดคล้องภายใน เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์ของมาตรฐานแต่ละรายการคำถาม พบว่ามีรายการที่เป็นองค์ประกอบของการมีแนวคิดทางนวัตกรรมจำนวน 5 รายการ มีค่า Corrected Item-total Correlation ตั้งแต่ 0.639 - 0.830 และมีค่าโดยรวมเท่ากับ 0.907 ดังตาราง 10

ตาราง 10 มาตรฐานวัดการมีแนวคิดทางนวัตกรรม

ลำดับ ข้อ	รายการข้อคำถาม	Factor loading	ชื่อตัวบ่งชี้	Corrected Item-total Correlation
1	มีการดำเนินงานปรับแผนงานและ นโยบายใหม่ๆ ให้เหมาะสมกับเป้าหมาย	0.764	INNOVATION1	0.796
2	กิจการจัดให้มีสินค้า / บริการใหม่ ๆ กับ ลูกค้าอยู่เสมอ	0.742	INNOVATION2	0.639
3	สนับสนุนพนักงานให้มีความคิดใหม่ใน การสร้างสรรคบริการกับลูกค้า	0.720	INNOVATION3	0.830
4	กิจการมีการพัฒนาปรับปรุงเครื่องมือ อุปกรณ์ ให้เหมาะสมต่อการทำงาน	0.717	INNOVATION4	0.823
5	การหาช่องทางบริการใหม่ๆ จะ สามารถประคองประคองกิจการไปได้แม้ใน ภาวะวิกฤติ	0.623	INNOVATION5	0.751
ค่า Alpha รวม			INNOVATION	0.907

2. ความเสี่ยงทางการเงิน (FINANCE) หมายถึงการที่ผู้บริหารให้ความสนใจในความเปลี่ยนแปลงในระดับของอัตราแลกเปลี่ยนระหว่างสกุลเงิน การเปลี่ยนแปลงในอัตราผลตอบแทนการลงทุน และการมีแหล่งเงินทุนที่เพียงพอสนับสนุนในการประกอบธุรกิจ โดยมีงานวิจัยในอดีตรองรับ อาทิเช่นงานของ Tomlin (2000) ; Randoy & Dibrell (2002) ; Chaundy, 2002 ; Wu & Lin, 2002 ; Chow & Kim, 2004

การสร้างมาตรฐานวัด ความเสี่ยงทางการเงิน ผู้วิจัยได้พัฒนาจากผลการศึกษาของ Tomlin (2000) , Randoy & Dibrell (2002) ใช้วิธีทางสถิติในการวิเคราะห์ องค์ประกอบด้วยหลักความสอดคล้องภายใน เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์ของมาตรฐานแต่ละรายการคำถาม พบว่ามีรายการที่เป็นองค์ประกอบ ของความเสี่ยงทางการเงินจำนวน 4 รายการ มีค่า Corrected Item-total Correlation ตั้งแต่ 0.585 - 0.809 และมีค่าโดยรวมเท่ากับ 0.859 ดังตาราง 11

ตาราง 11 มาตรฐานวัดความเสี่ยงทางการเงิน

ลำดับ ข้อ	รายการข้อคำถาม	Factor loading	ชื่อตัวบ่งชี้	Corrected Item-total Correlation
1	ค่าเงินบาทที่ไม่มีเสถียรภาพ ส่งผลในทาง ลบต่อการดำเนินกิจการ	0.824	FINANCE1	0.809
2	อัตราดอกเบี้ยในประเทศอยู่ในระดับสูงมี ผลกระทบทางลบต่อการดำเนินกิจการ	0.765	FINANCE2	0.742
3	ผู้บริหารกิจการให้ความสำคัญมากกับ ความสำคัญของความเสี่ยงด้านการเงิน	0.741	FINANCE3	0.688
4	การหาแหล่งเงินกู้ใหม่ ๆ เพื่อลดความ เสี่ยงด้านการเงินทำได้ยาก	0.560	FINANCE4	0.585
ค่า Alpha รวม			INNOVATION	0.859

3. การเข้าถึงเทคโนโลยีและการประยุกต์ใช้นวัตกรรม (TECHNOLOGY) หมายถึงความสามารถในการ มีและใช้ เทคโนโลยีใหม่ ๆ มีความสามารถจ่ายค่าใช้จ่ายสำหรับเทคโนโลยีเหล่านั้นเพื่อให้เกิดความสะดวกรต่อการทำธุรกิจ โดยมีงานวิจัยในอดีตรองรับ อาทิเช่นงานของ Nohria & Gulati, 1996 ; Drucker, 1985 ; Tomlin (2000) ; Johannessen et al., 2001 ; Randoy & Dibrell (2002) ; Berthon et al., 2004 ; O'Regan & Ghobadian, 2005

การสร้างมาตรฐาน การเข้าถึงเทคโนโลยีและการประยุกต์ใช้นวัตกรรม ผู้วิจัยได้พัฒนาจากผลการศึกษาของ Tomlin (2000) , Randoy & Dibrell (2002) ใช้วิธีทางสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบด้วยหลักความสอดคล้องภายใน เพื่อ หาค่าสัมประสิทธิ์ ของมาตรฐานแต่ละรายการคำถาม พบว่ามีรายการที่เป็นองค์ประกอบของการเข้าถึงเทคโนโลยีและการประยุกต์ใช้นวัตกรรม จำนวน 4 รายการ มีค่า Corrected Item-total Correlation ตั้งแต่ 0.672 - 0.704 และมีค่าโดยรวมเท่ากับ 0.843 ดังตาราง 12

ตาราง 12 มาตรฐานวัดการเข้าถึงเทคโนโลยีและการประยุกต์ใช้นวัตกรรม

ลำดับ ข้อ	รายการข้อคำถาม	Factor loading	ชื่อตัวบ่งชี้	Corrected Item-total Correlation
1	กิจการรับชำระค่าบริการได้ทางบัตรเครดิต	0.790	TECHNOLOGY1	0.672
2	กิจการให้บริการด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัย แต่ไม่คิดค่าบริการเพิ่มจากลูกค้า	0.705	TECHNOLOGY2	0.688
3	กิจการมีบริการรับจองที่พักผ่าน อินเทอร์เน็ต จากลูกค้าล่วงหน้าก่อนวัน เข้าพัก	0.680	TECHNOLOGY3	0.675
4	กิจการมีบริการอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง / wireless ให้กับลูกค้า เช่นเดียวกับคู่แข่ง	0.614	TECHNOLOGY4	0.704
ค่า Alpha รวม			TECHNOLOGY	0.843

4. การให้ความสำคัญกับลูกค้า (CUSTOMER) หมายถึงการมีความรู้จักรักคุ้นเคย ดูแลเอาใจใส่ และตระหนักในความสำคัญของลูกค้าที่มีต่อกิจการ โดยมีงานวิจัยในอดีตรองรับ อาทิ เช่นงานของ Fiesinger, 1992 ; Wright , Pringle & Kroll, 1992 ; Tomlin (2000) ; Gleason , Lee & Mathur, 2002 ; Randoy & Dibrell (2002) ; King & Lenox, 2003 ; Schwartz, 2003 ; Dick – Forde, 2005

การสร้างมาตรฐาน การให้ความสำคัญกับลูกค้า ผู้วิจัยได้พัฒนาจากผลการศึกษาของ Tomlin (2000) , Randoy & Dibrell (2002) ใช้วิธีทางสถิติในการวิเคราะห์หองค์ประกอบด้วยหลักความสอดคล้องภายใน เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์ของมาตรฐานแต่ละรายการคำถาม พบว่ามีรายการที่เป็นองค์ประกอบของการให้ความสำคัญกับลูกค้าจำนวน 4 รายการ มีค่า Corrected Item-total Correlation ตั้งแต่ 0.557 - 0.739 และมีค่าโดยรวมเท่ากับ 0.837 ดังตาราง 13

ตาราง 13 มาตรฐานวัดการให้ความสำคัญกับลูกค้า

ลำดับ ข้อ	รายการข้อความ	Factor loading	ชื่อตัวบ่งชี้	Corrected Item-total Correlation
1	ปัจจัยหนึ่งในการร่วมทุนคือความคุ้นเคย กันในฐานะลูกค้ากับผู้ให้บริการ	0.830	CUSTOMER1	0.557
2	กิจการมีการให้บริการต่อลูกค้าอย่างใส่ใจ และมีจริยธรรม	0.754	CUSTOMER2	0.717
3	กิจการเน้นความรับผิดชอบต่อความ ปลอดภัย และดูแลทรัพย์สินของลูกค้า	0.682	CUSTOMER3	0.683
4	กิจการให้ความสำคัญอย่างมากต่อความ ต้องการของลูกค้า	0.549	CUSTOMER4	0.739
ค่า Alpha รวม			CUSTOMER	0.837

5. กระบวนการทำงาน (PROCESS) หมายถึงการทำให้การบริหารจัดการภายใน
กิจการทุกด้านมีความเหมาะสม องค์กรใช้ทรัพยากรและเกิดการประหยัด โดยมีงานวิจัยในอดีต
รองรับ อาทิเช่นงานของ Tomlin (2000) ; Palmer, 2001; Randoy & Dibrell (2002) ; Park,
2003

การสร้างมาตรฐานวัด กระบวนการทำงาน ผู้วิจัยได้พัฒนาจากผลการศึกษาของ Tomlin
(2000) , Randoy & Dibrell (2002) ใช้วิธีทางสถิติในการวิเคราะห์องค์ประกอบด้วยหลักความ
สอดคล้องภายใน เพื่อหาค่าสัมประสิทธิ์ของมาตรฐานแต่ละรายการคำถาม พบว่ามีรายการที่เป็น
องค์ประกอบของกระบวนการทำงานจำนวน 4 รายการ มีค่า Corrected Item-total Correlation
ตั้งแต่ 0.720 - 0.846 และมีค่าโดยรวมเท่ากับ 0.902 ดังตาราง 14

ตาราง 14 มาตรฐานวัดกระบวนการทำงาน

ลำดับ ข้อ	รายการข้อคำถาม	Factor loading	ชื่อตัวบ่งชี้	Corrected Item-total Correlation
1	การร่วมทุนเป็นแนวทางที่ทำให้เกิดการ ประหยัด และได้เปรียบในการตั้งราคา	0.769	PROCESS1	0.763
2	กิจการมีการผสมผสานทรัพยากรคนและ เทคโนโลยีเหมาะสม จึงคุ้มค่าลงทุนได้ดีกว่า	0.717	PROCESS2	0.846
3	การใช้เทคโนโลยีบริหารงานร่วมกับ แรงงานคน ทำให้กิจการลดค่าใช้จ่ายลงได้	0.553	PROCESS3	0.720
4	กิจการมีการตั้งราคาค่าบริการแตกต่าง ตามกลุ่มลูกค้าเพื่อให้เหมาะกับการ แข่งขัน	0.549	PROCESS4	0.797
ค่า Alpha รวม			PROCESS	0.902

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยเครื่องมือคือแบบสอบถามนั้น ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามเป็น 3 ส่วน ที่จะใช้ในการสอบถามผู้ประกอบการที่พัก ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นการสอบถามข้อมูลด้านที่ศึกษาว่า ปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลกระทบต่อรูปแบบการจัดการการเงินของธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงคราม ซึ่งจะแบ่งปัจจัยเป็น 3 ด้าน คือ ความสำคัญในสินทรัพย์ที่ถือครอง ความสำคัญด้านสภาพภูมิศาสตร์ และความสำคัญด้านการบริหารงานภายในธุรกิจ จำนวน 64 ข้อ โดยใช้มาตรวัด 5 ระดับความสำคัญ คือการเห็นด้วยว่ามีความสำคัญ มากที่สุดถึงน้อยที่สุด แบบ Likert scales (Likert , 1970 , p.86) ซึ่งมีความหมายดังต่อไปนี้

5 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่ามีระดับความสำคัญมากที่สุด

4 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่ามีระดับความสำคัญมาก

3 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่ามีระดับความสำคัญปานกลาง

2 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่ามีระดับความสำคัญน้อย

1 หมายถึง ผู้ประกอบการมีความคิดเห็นว่ามีระดับความสำคัญน้อยที่สุด

เมื่อผู้วิจัยได้คำตอบจากผู้ประกอบการที่พักแล้ว จะนำผลคะแนนที่ได้ จากการตอบคำถามทุก ๆ ข้อ มาทำการหา ค่าเฉลี่ยของแต่ละตัวแปรเพื่อแสดง ค่าของตัวแปรที่สังเกตได้ทุกรายการ ก่อนนำข้อมูลทั้งหมดนั้นไปทำการวิเคราะห์หาลักษณะที่ปรากฏต่อไป

เกณฑ์การแปลความหมายระดับค่าเฉลี่ยในแต่ละด้าน มีดังนี้

- 1.00 - 1.80 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถาม มีความเห็นว่าปัจจัยด้านนั้นมีระดับความสำคัญในระดับน้อยมาก
- 1.81 - 2.60 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามมีความ เห็นว่าปัจจัยด้านนั้นมีระดับความสำคัญในระดับน้อย
- 2.61 - 3.40 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าปัจจัยด้าน นั้นมีระดับความสำคัญในระดับปานกลาง
- 3.41 - 4.20 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าปัจจัยด้านนั้นมีระดับความสำคัญในระดับมาก
- 4.21 - 5.00 หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นว่าปัจจัยด้านนั้นมีระดับความสำคัญในระดับมากที่สุด

ส่วนที่ 2 เป็นการสอบถามข้อมูลทั่วไปของ ผู้บริหารกิจการ และลักษณะของกิจการ โดยที่สอบถามจากผู้บริหารระดับสูง หรือจากเจ้าของกิจการที่ทำธุรกิจที่พักในพื้นที่ทำการวิจัย จำนวน 17 ข้อ

ส่วนที่ 3 เป็นคำถามปลายเปิดที่ให้ให้นักลงทุนซึ่งเป็นผู้ตอบแบบสอบถาม อธิบาย หรือให้ความเห็นเพิ่มเติมในบางด้านที่มีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจลงทุน

ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำ เครื่องมือ คือ แบบสอบถามที่ได้สร้างขึ้นมานี้ นำไปทดสอบใช้กับ ตัวอย่างจำนวน 30 ราย หรือคิดเป็นประมาณร้อยละ 20 ของจำนวนประชากรที่จะทำการสำรวจทั้งหมด เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อนำไปใช้จริงในภาค คสนามกับ กลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมดต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้ทำวิจัยจะดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบ่งเป็น 2 ด้าน ดังนี้

- 1. การเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ** จะกระทำก่อนการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ โดยก่อนทำการวิจัยเชิงคุณภาพในภาคคสนาม มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาโดยสถาบันวิจัยและตัว ผู้วิจัย จะทำการประชาคมจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดสมุทรสงคราม 1 ครั้ง จากนั้นผู้วิจัยจะทำการ วางแผน การสัมภาษณ์เชิงลึก ผู้ประกอบการที่พักจากทุกอำเภอ ในพื้นที่ทำการวิจัย จากประเภทของสถานประกอบการที่มีคำตอบเหมือนกันจำนวนมากที่สุดและ

รองลงมา และจากลักษณะการดำเนินธุรกิจที่มีค่าตอบแทนสูงสุดและที่รองลงมา จนกระทั่งข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์เชิงลึก มีความซ้ำ ในด้านการเข้าถึงและการทำความเข้าใจกับเจ้าของหรือผู้บริหารที่ทำการสัมภาษณ์นั้น ผู้วิจัยจะเลือกสถานประกอบการที่พักที่เจ้าของหรือผู้บริหารให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยจะเข้าไปขอข้อมูลในรูปแบบของแขกที่มาพักหรือมารับประทานอาหาร จัดเป็นการสุ่มตัวอย่างแบบบังใจ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะมีการวางแผนกำหนดโครงสร้างแบบสัมภาษณ์ในเบื้องต้น เพื่อใช้เป็นแนวทางที่จะได้รับข้อมูลด้านที่ต้องการ และใช้เวลากับผู้ถูกสัมภาษณ์อย่างมีคุณค่าที่สุด โดยระหว่างทำการสัมภาษณ์จะขออนุญาตบันทึกเสียงหรือภาพ หรือทั้งเสียงและภาพเอาไว้เป็นหลักฐานด้วย

2. การเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ ในการเก็บข้อมูลภาคสนาม ผู้วิจัยจะใช้วิธีเข้าพบเจ้าของกิจการ หรือผู้บริหารที่พักด้วย ตนเอง ทั้งนี้เพื่อแสดงให้เห็นความตั้งใจจริงในการทำวิจัย และยังแสดงถึงความสำคัญต่อการได้ข้อมูลเพื่อทำการวิจัยด้วย และได้อธิบายความสำคัญและวัตถุประสงค์ในการวิจัย พร้อมกับขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม ซึ่งจะไม่ขอใช้เวลามากจนเกินไป อีกทั้งจะให้คำมั่นต่อ การได้รับข้อมูลอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งนี้ว่าจะส่งผลการศึกษาในลักษณะที่เป็นรายงานบทสรุปสำหรับผู้บริหาร (Executive Summary) กลับไปให้ผู้ตอบแบบสอบถามเมื่องานวิจัยเสร็จสิ้นลงด้วย

การวิเคราะห์ข้อมูล

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้วิจัย ได้กำหนดวิธีการวิเคราะห์โดยแบ่งเป็น 2 ด้าน กล่าวคือ การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ และการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ โดยมีแนวทางดังต่อไปนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ เมื่อผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลภาคสนามในเชิงคุณภาพครบถ้วนแล้ว ในลำดับถัดมาจะนำข้อมูลที่ได้จากการบันทึกในภาคสนาม ทั้งที่เป็นเสียง เป็นภาพ และภาพประกอบเสียง ที่มีทั้งคำถามเชิงพรรณนาและคำถามเชิงวิเคราะห์หรืออธิบาย มาดำเนินการวิเคราะห์ตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. นำข้อมูลที่รวบรวมมาแล้ว ถอดเป็นข้อความและเป็นการลดทอน ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้บริหารกิจการที่พักใน จังหวัดสมุทรสงคราม ทั้งนี้เพื่อลดทอนข้อมูลให้เหลือเฉพาะประเด็นคำถามที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัย และสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยเท่านั้น
2. จากนั้นจึงทำการจัดระเบียบเนื้อหาของข้อมูลที่ได้อลดทอนแล้วเพื่อให้ เป็นระเบียบหมวดหมู่เดียวกันจัดไว้ด้วยกัน ซึ่งจะช่วยให้สะดวกในการทำความเข้าใจ โดยจัดจำแนกข้อมูลตาม

องค์ประกอบปัจจัยต่าง ๆ ในประเด็นที่ผู้วิจัยต้องการศึกษา แสดงข้อมูลจากการจัดกลุ่มตาม ประเด็นหลักและประเด็นย่อย เปรียบเทียบข้อมูลจากแต่ละตัวอย่าง เชื่อมโยงแเน่ วกิดที่สัมพันธ์ กันให้มีความหมาย เพื่อให้ได้ข้อมูลในรูปแบบของตารางข้อมูล

3. ในลำดับถัดมาผู้วิจัยจะทำการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล โดยคำนึงถึงความ สอดคล้องและความแตกต่างของข้อมูลที่ได้จากการจัดระเบียบข้อมูล

4. ในขั้นตอนสุดท้ายจะเป็นการนำข้อมูลที่ผ่านมา ารตรวจสอบมาอย่างดีแล้วนั้นมาทำ การสรุปตีความด้วยการบรรยายผลทั้งที่เป็นรูปธรรมและที่เป็นนามธรรม ซึ่งในการสรุปและ ตีความประกอบการอภิปรายผลและข้อเสนอแนะต่าง ๆ เหล่านี้ จะเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยใน เชิงปริมาณ จนสามารถตอบวัตถุประสงค์การวิจัย ตลอดจนสมมติฐานการวิจัย ที่ได้กำหนดไว้ อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ในที่สุด และนำเสนอสิ่งที่ค้นพบซึ่งอาจเป็นความรู้ใหม่ หรือเป็นการยืนยัน ความรู้ที่มีมาแต่เดิมต่อไป (ชาย โพธิสิตา, 2549)

การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลประสบ ความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ในการวิจัยทั้ง 4 ข้อ คือ ศึกษาถึงรูปแบบการลงทุนที่ส่งผลให้เกิด การจัดการทางการเงินที่เหมาะสมของผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในจังหวัดสมุทรสงคราม นอกจากนี้ยังศึกษาถึงระดับความสำคัญของปัจจัยในการลงทุนของผู้ประกอบการธุรกิจที่พักใน จังหวัดสมุทรสงครามว่ามีปัจจัยใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกรูปแบบการลงทุน และ ต้องการที่จะสร้างรูปแบบการลงทุนที่เหมาะสมสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในจังหวัด สมุทรสงคราม ดังนั้นเมื่อได้รับแบบสอบถามกลับมาแล้ว ผู้วิจัย จะมีการจัดกระทำข้อมูลด้วยการ ตรวจสอบความถูกต้องและความครบถ้วนสมบุ รณ์ จากนั้นจึงทำการกำหนดรหัสข้อมูล ดำเนินการลงรหัส และตรวจสอบข้อมูลให้ตรง สำหรับการวิเคราะห์ด้วยเทคนิคการวิเคราะห์ ถดถอยโลจิสติกทวิ (Binary Logistic Regression Analysis) ในขั้นถัดไป

ในแบบสอบถามบางชุดที่คำตอบ บางข้อคำถาม อาจไม่ครบถ้วนไปบ้าง แม้ว่าผู้วิจัย จะ ได้ตรวจสอบในขณะที่ดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเองแล้วนั้น อาจเกิดเพราะเวลาที่ค่อนข้าง กระชับที่ผู้ตอบแบบสอบถามให้กับผู้วิจัยแล้วจะต้องไปวางแผนการดำเนินธุรกิจด้านอื่น ผู้วิจัยจึง ขอใช้แนวทางที่ Armstrong & Overton (1977) ได้เสนอว่าลักษณะการตอบแบบสอบถามจะมี ความคล้ายคลึงกับลักษณะของคลื่นน้ำที่ทะยอยเคลื่อนที่เข้าหาชายตลิ่ง กล่าวคือเปรียบได้ดัง ขนาดของคลื่นจะมีขนาดใหญ่แล้วจะค่อย ๆ มีขนาดเล็กลง คำตอบของแบบสอบถามก็น่าจะมี ลักษณะที่ไม่ต่างกัน กล่าวคือคำตอบข้อที่ไม่สมบูรณ์ก็น่าจะมีลักษณะไปในทำนองเดียวกับ คำตอบที่ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ให้คำตอบกลับมานั่นเอง

การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

ในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ทั้ง 4 ข้อ ดังที่ได้กล่าวไว้แล้วนั้น ผู้วิจัยขอจำแนกการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น จัดเป็นการวิเคราะห์ขั้นพื้นฐานแต่ถือได้ว่าเป็นการวิเคราะห์ที่มีความสำคัญที่ปูพื้นฐานไปสู่การวิเคราะห์ในขั้นถัด ๆ ไป ทั้งนี้จะประกอบด้วยการวิเคราะห์ที่แสดงลักษณะการแจกแจงข้อมูลของตัวแปร โดยใช้ สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) อันได้แก่ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าความเบ้ (Skewness) ค่าความโด่ง (Kurtosis) ของตัวแปรสังเกตได้ที่เป็นตัวแปรต่อเนื่อง และการวิเคราะห์ค่าร้อยละสำหรับตัวแปรนามบัญญัติของข้อมูลประชากรเหล่านั้น

ส่วนที่ 2 เป็นการวิเคราะห์สถิติเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรสังเกตได้ เพื่อวัดตัวแปรแฝงทั้ง 4 ตัวแปรได้แก่ ความสำคัญในสินทรัพย์ที่ถือครอง ความสำคัญด้านสภาพภูมิศาสตร์ ความสำคัญด้านการบริหารงานภายใน และลักษณะของกิจการ หลังจากนั้นผู้วิจัยจะดำเนินการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ (Exploratory factor Analysis) ของแต่ละตัวแปร เพื่อจะลดตัวแปรจำนวนมากให้น้อยลง โดยการศึกษาถึงโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร และสร้างตัวแปรใหม่ที่เรียกว่าปัจจัย (Factor) โดยปัจจัยที่สร้างขึ้นจะประกอบด้วยรายละเอียดหรือความผันแปรของตัวแปรเดิมหลาย ๆ ตัว ส่วนตัวแปรที่อยู่คนละปัจจัยกันจะมีความร่วมกันน้อยหรือไม่มีความสัมพันธ์กันเลย (กัลยา วานิชย์บัญชา, 2551) ซึ่งเป็นปัจจัยที่มีต่อรูปแบบการจัดการการเงิน ณ ระดับความเชื่อมั่น Cronbach alpha coefficient ที่มากกว่า 0.60 ในกรณีที่เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ตามคำแนะนำของ Hair et al. (2006) ทั้งนี้จะเป็นการคำนวณและประมวลผลจากสมการตัวแบบ m ปัจจัย ต่อไปนี้

$$X_j = I_{j1}F_1 + I_{j2}F_2 + I_{j3}F_3 + \dots + I_{jm}F_m + e_j$$

โดยที่ $j = 1, 2, 3, \dots, p$

X_j = เวคเตอร์ของค่าสังเกต (observable variables)

I_{ji} = สัมประสิทธิ์ของตัวแปรที่ i บนปัจจัยที่ j (loading factor)

F_i = ปัจจัยร่วม (common factor) ที่ i โดย $i = 1, 2, 3, \dots, m$

e_j = ความคลาดเคลื่อนเชิงสุ่มขององค์ประกอบที่ j

ต่อจากนั้นผู้วิจัยจะใช้ เทคนิคการวิเคราะห์ถดถอยโลจิสติก ทวิ (Binary Logistic Regression Analysis) ซึ่งเป็นเทคนิคการวิเคราะห์การถดถอยที่ตัวแปรตามเป็นตัวแปรเชิง

คุณภาพและมีค่าได้เพียง 2 ค่า ในการวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ซึ่งเทคนิคนี้ไม่มีเงื่อนไขเกี่ยวกับการแจกแจงของตัวแปรอิสระ และเงื่อนไขเกี่ยวกับเมทริกซ์ค่าแปรปรวนและแปรปรวนร่วมของแต่ละกลุ่ม (กัลยา วาณิชย์บัญชาฯ, 2551) โดยต้องการมุ่งหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามกับตัวแปรอิสระ และเมื่อได้แบบแผนของความสัมพันธ์ดังกล่าวระหว่างกันแล้วจะนำไปเพื่อใช้ในการประมาณค่าตัวแปรตาม หรือนำไปกำหนดว่าโอกาสที่หน่วยวิเคราะห์แต่ละหน่วยนั้นจะเป็นสมาชิกในกลุ่มใด เพราะค่าของตัวแปรที่ประมาณได้นั้นจะมีค่าอยู่ระหว่าง 0 และ 1 โดยจะมีสมการความน่าจะเป็นในการตัดสินใจร่วมทุนเป็น 2 แนวทางคือ 1 หมายถึงรูปแบบการจัดการการเงินด้วยการร่วมทุน ส่วน 0 จะหมายถึง รูปแบบการจัดการการเงินในแนวทางอื่น ดังสมการต่อไปนี้

$$\hat{P}(Y = 1) = \frac{1}{1 + e^{-w}}$$

โดยที่ $\hat{P}(Y = 1)$ = ความน่าจะเป็นในการตัดสินใจร่วมทุน

$Y = 1$ หมายถึง รูปแบบการร่วมทุน โดยมีค่าได้ 2 ค่า

$Y = 1$ หมายถึง รูปแบบการจัดการการเงินด้วยการร่วมทุน

$Y = 0$ หมายถึง รูปแบบการจัดการการเงินในแนวทางอื่น

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังใช้สถิติไคสแควร์ (Chi – square) ในการวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ข้อ 3 ที่จะศึกษาว่าปัจจัยสถานที่ตั้งในแต่ละอำเภอ ประเภทสถานประกอบการที่พัก และประเภทธุรกิจว่ามีความสัมพันธ์ต่อการตัดสินใจเลือกรูปแบบการลงทุนอีกด้วย